

Tarihi Olan İlahi Adalet 4

– Bayram KAYA · 16 Temmuz 2018

Kolektif oluş kişi benci düzlemlerle çarpıtılır. Kolektifi ilik kişi benci düzlemlerle çarpıtılsa da toplumsal düzlemlerle, insan oluş düzlemiyle, üreten emeklerin hizmetleri üretirir olması bağlamıyla bencilliği sosyal ve toplumsal kılmakla; bu çarpıtmaların ve çarpıtmaları abartmanın önüne geçer.

Üretim hareketi kendilik bir hizmet hareketine dönüşür. Her hizmetin tüketen bir üretim karşılığı vardır. Ve her üretime de tüketeceği bir hizmet karşılığı vardır. Ne üretimin kendisi ne ürünün ulaştırma ambalaj, depolama vs. gibi hizmeti; kâr, ticaret, rant kazanma, para değeridir.

Kolektif sağlama hareketi; doğada beslenmeyi "sağlatan yardımlaşma ve hizmet hareketiydi". Güvenli alanda kalan çocukların yaşlıların bakımı. Ateş yakma ve ateşi yanar durumda tutma. Güvenli yerleri koruma. Güvenli yer ile ot, kök, toplamaya; av yapmaya gidenler arasında iletme yapma gibi eylemler hep hem avdan, hem besin bulmada payını alan hizmetti.

Sürecin kâr gibi bir yabancılaşmaya gelmesi sürecin çarpıtılmasıdır. Üretim ve hizmet hareketi isteyen istediği gibi kullanım tüketimi yapmasıyla, ikinci bir tasarrufudur ki toplumsal özgürlüğün kapısını aralar. Yaşamı idame etme olan üreten ilişki kolektif kullanımlı tüketimle özgürlüğü ortaya koymuştur. Bunlar hak durumlar oluşmakla da kişi benci oluşun insaniliğiydi. İnsanilik özgür kullanımla hizmetlerdi. Kişi tüketim sahipliğiydi.

Ne kadar kolektif özgürleşme içinde olursanız olun, mülk sahipliği üreten ilişkisi değildi. Özgürlük te değildi. Doğada ağacın olması ve kullanılması nasıl özgürlük değilse; doğada asılanma alanının mülk olarak kullanılması da sahipliği de özgürlük değildi.

Mülküm dediğiniz etkileşim temel durumla asılanma, varlaşma alanıydı. Üreten ilişki içinde mülk sahipliği pasif durumdadır. Kolektif eylemlilik ona kolektif emek gücü katmadan orası üretim alanı ve üretim ilişkisi olmakla beliren değildir. Yani üreten eylemliliğiniz olmadan doğada mülk sahipliği yoktu. Üreten eylemliliğin sahipliği de üreten eylemliliğin kendisi gibi kolektiftir.

Tüketime konu olan her tür tasarruf ve sahiplik "kolektif kullanımlı üretimin gereğidir". Ama kişisi sahiplik; kolektif yararın üretimine ve kullanılmasına engelse ve diğer kişilerin kullanım sahipliğine engel olan bir üretime dönüşüyorsa; işte etkin olmayıp pasif olması gereken uç budur.

Eğer kişisi sahiplik; kolektif yararın kullanılmasına ve diğer kişilerin kullanım sahipliğine engel olan durumsa belirleme olmamalıdır. Burada bir türlü olamayanın diğer türlü zıddı olanla belirleme kuralı genel yarar adına işlevsizdir.

Kişinin üretim araçları sahipliği kolektif yarar adına, kolektif sahiplik karşısında bilinçli olarak beliremeyen durumdur. Bu konu "kişilerin de üretim araçları üzerinde kişisi sahipliği olmalıdır" diye tartışılmamalıdır. Bu fikir özgürlüğü filan değildir.

Bilmezliğin özgürlüğüdür! Asalaklığın özgürlüğüdür! Enfeksiyon etmenin özgürlüğüdür! Sömürünün özgürlüğüdür! Birçok şerleri ortama davet etmenin özgürlüğüdür! Tüm kötülüklerin ve suç işleme özgürlüğüdür! Sadece üretim araçları üzerinde, kolektif bilgi ve kolektif hafızayı ve kolektif güç üzerinde kolektif sahiplikle, genel yararı ortaya koyamamanın bilincidir. Böyle bir söylemi tartışmak, yanılısama yapan durum olmakla önemlidir.

İlahi meşruiyetin içinde, El adaletinin olmaması gibi "O türlü olamayanın yokluğunu" bu tür olanla tartışır olursanız varlığı olanı yok diye kabul edersiniz. Kolektif üreten ilişkiler içinde buralar bilerek tıkaçlardır. İlahi oluş meşruydu, adalete gerek duymuyordu. El meşru olamadığı için El'e göre bir "adalet" üzerinde meşru oluyordu.

Meşru olan (ilahi olan) içinde, yokluğu olan (El olan) zıt ucu; meşru olana göre, meşru olanla tartışırsanız; farkında olmadan olumsuz olanı, yani sömürü olan El anlayışını, otomatikman meşrulaşmış olursunuz. Çünkü olmayanı olana göre söylemekle olanı yok etmeye başlarsınız. Söyleminiz olumlu da olsa olumsuz da olsa bu var oluşun kuralıdır. Bu özneliğin, soyut düşüncenin ve sosyo toplumdaki özneliğin açmazlarıdır.

Hasta olmadığınız halde, hastayım dediğiniz hastalığınız tartışıldığı anda öznel süreçli mantık, hasta oluşunuza göre girişmeler ve gerekçeler vermekle, olması gerekenler olmayacak olmaması gerekenler olacaktır. Böylece süreç çarpılmasını, yamulmasını ve yanıltmalarını size yaşatacaktır.

Yani başlanış süreci yardımlaşan iş birliği ortaya koyan; kişi sahipli bileşenlerle kolektif iş birliğini oluşturan ilahi adalet ile doğru ve meşrudur. Üreten sürecin gerekçesi başlangıçtaki meşruiyete göreymiş, adalete göre değildi. Meşruiyet bir asıllanma olmakla ve inşa gerekçesi olmakla; özne nesnel ve doğrudur. Asıllanma içinde adalet diye bir gerekçe yoktur.

Üretim hareketi bir inşa olmanın asıllanma biçimidir. Ve sizin dışınızdaki nedenlerle, sizden bağımsız nedenle gerekçeleri olmakla insan öznesine meşruiyettir (ilahi meşruiyettir). Üretim hareketi kendi nesnel meşruiyet ile zorunlu olarak toplum içinde vardır. Bu ana meşruiyete göre paylaşmak ta özne nesnel meşruiyettir.

Üretim hareketi içinde sizin eksileni sağlayacak kadar enerjiyi üreterek karşılamanız toplumsal meşruiyettir. Harcanan kadardan hiç yoksun kalmama paylaşımınız da özne nesnel paylaşımıdır. İhtiyacınızı karşılayacak olandan daha fazlasını üreten çalışmayı size yaptırıp, tüketemeyeceğiniz

kadarını size üretirip, artık ürünü kendisine mülk hakkı diye almak, özne nesnel değil; özne öznel meşruiyetsizlikti.

Bu sömürüyü bu meşruiyetsizliği sağlamak için üretim araçlarına el kor! Size işveren olur! Yatırımcı olur! Rızık der, şansızlık der, tembellik der. Der oğlu der.

Yardımlaşma dayanışma tek başına ortaya konamaz. Böyle olmamakla yardımlaşan dayanışan kişi ve kişi sahipli emek gücü dahi; ancak yardımlaşmaya katılan kişiler nedenle ortaya konurlar. Başka türlü olası değildir. İş birliği yapan eylem ve yardımlaşmanın katkısı kadar daha fazla olan kişi sahipli emek gücü, yine de bir kolektif etkidirler. Kişi sahipli emek dahi az çok kolektif etki ile ortaya konurlar. Kişi sahipli emek gücü kolektif etki ile ortaya konması ile bir bağıntı ve kolektiften sağlama edinmeye meşruiyettir.

Bu nedenle asıllanmalı bir ortamda asıllanmalı bir kolektif etki içinde kişilere yönelik bir kolektif sahiplik sağlatmasına siz "Mülk El'indir" dersiniz. Ve "El mülkünden dilediğine dilediği kadar verir ya da dilediğine hiç vermez" dersiniz durum ne olur?

Durum şu olur. "mülkü dilediğine verir" dediğiniz anda kolektif asıllanma alanı içinde olmayan sanal kişisi sahipliğini üretim gücü üzerinde sanki kişi sahipliği varmış gibi tartıştığınız anda, "ilahi meşruiyet yiter".

Neden? Siz var olanı yok olana göre söylersiniz. Yok olanı da zihinde deneyim ettiğiniz var oluşa göre söylersiniz. Ya da A bölgesinde olmayanı bir tilkiyi B bölgesinde var olan, görülen tilkiye göre yok dersiniz. Çünkü siz El'i, ilaha karşı söyleyip doğrulamakla ilahı mantıken çökertiyorsunuzdur. Ve El için "dilediğini dilediğine veren ve dilediğine de hiç vermeyen türden bir El adaleti olan meşruiyet ortaya konur".

İlahi alan A bölgesi ise, El anlayışı da B bölgesi olsun. A bölgesi ilahi alanda kolektif oluş var. B bölgesi El alında kolektif oluş yok. Siz El'in tanımını tartışırken El'e göre de düşünmek zorundasınız. B bölgesinde kişi sahipliği "var" iken siz kendinizi El'e göre tanımlayıp; zaten ön görülmekle sizde ve aklınızda olmayanı bu kes de B bölgesine göre A bölgesinde kişi sahipliği "yok" demeye başlayacaksınız.

Bu aklın size bir oyundur. Siz zaten olmayanı unutmuş olursunuz. B bölgesindeki var olmaya odaklanırsınız. Bu bir at gözlüğü takıştır. Ve at gözlüğü istikametinde yokluğun telafisine yöneleceksiniz. Üç olanı beş diye tartıştığınızda gerçekte durum değişmez ama sanal olarak üç B bölgesindeymiş gibi beş türü girişmeler verir.

Yani sosyo toplumsa ortamda nesnel süreçler kendi nesnel süreçlerine göre yürür. Ama bu nesnel süreçleri siz öznel durumlarla çarpıtırınız. Böylece kişiler düşünmesi içinde gerçek olan değil de sanal olanı siz gerçek gibi aktif kabul edilip, ikna olmanızı ortaya çıkarırsınız.

İlahi adalet içindeki asıllanma olan kolektif sahipliğe karşı, El'in kişi sahipli mülkünü söylediğinizde; bu söylem üreten ilişkiler içindeki "nesnel bağıntı olan bir asıllanma değildir". Üretim hareketi yine zorunlu olarak kendi yasalarına göre sizden bağımsız bir üretim hareketi olacaktır.

Bu ikna oluşta üreten ilişkilerde değişme söz konusu değildir. Çünkü üretim hareketi içinde olan buğdayın büyümesi, televizyondaki elektrik ve dalga yasaları hep kendi yasalarına göre işler olmakla; sizden ve sizin bilincinizden bağımsız bir varoluştur. Siz değişmeyi "özne öznel anlayışlı süreç içinde" söylemekle yanıltma ve provokasyon yapıp, sömürü ortaya koyuyordunuz.

Üretim hareketi sizden ve düşüncenizden bağımsız durumla gerçekleşir. Üretim ilişkisi zorunlu olarak nesnel sürece göre üretilenleri ortaya koyar. Siz ortaya konanı zihinlerde olan "mal mülk sahipliğine" göre ve onun lütfetmesine göre pay etmeye başlamakla asalaklığı başlatırsınız. Yani böyle bir durum karşısında paylaşan ve üreten nesnel aktiflikler cehalet ilğin bilmezliği karşısında yok hükmünde olur.

Siz suyun kaldırma kuvvetini Arşimet'e kadar yasa olarak söyleyip bilmediğiniz sürece, bilgi üzerine gemi yapan asıllanmayı ortaya koyamazsınız. Oysa siz gemi yapamasanız da suyun kaldırma yasaları gerçek süreç içinde kütüğü yüzdürür.

Ama sizin nazarınızda o yasalarla (o bilgi ile) gemi yapma gibi asıllanmalar ortaya koyamadığınız için yüzdürme yasaları sizde yok hükmünde davranır. Kütüğün su içinde yüzmesi sadece kendi kendisine asıllanma alanı olarak kalır. Halbuki gemi yapma işi "kolektif bilgi üzerine, kolektif asıllanma olmakla üretimdir".

Paylaştırma işi doğanın varoluş davranışı değildir. Paylaşma ilkin insanın doğada kolektif yardımlaşma üzerinde asıllanan sağlatmadır. Ve devamında üretim hareketi üzerinde kolektif sağlatması nedenle, kolektif kullanım ve tüketim olmakla asıllanan nesnel gerçekçi meşruiyetti. Çünkü kişi dayanışmayı "herkese göre olanı" kolektif paylaştığı için yardımlaşan bir iş birliği içindeki eylemli oluşa katılıyordu.

Kişinin yardımlaşmaya katılması enerji harcamasıydı. Enerjiyi harcama da enerjinin bir durumdan diğer duruma konmasıydı. Kişinin kolektif sağlatma içinde ihtiyacına göre kullanım ve tüketim almasıysa, harcadığı enerjiyi diğer durumuyla (mısır olarak) geri yerine koymaktı. Çünkü kişi kolektif iş birliği yardımlaşmasına katıldığı için herkese göre olan kolektif kullanım ile kolektif tüketim yapıyordu.

Bu üretim-tüketim; ya da tüketim-üretim bir çevrimdi. Birbirine dönüşüyordu. Özneli anlayışla meşruiyettir. Mülk sahibiyle köle birbirine dönüşmeyendi. Çevrin değildi. Üretime değil efendinin yararı olan sömürüye çevrimdi. Köleyi ölmeyecek kadar besleyip yarın yeniden çalıştırmaya koşmaktı.

Yani insanın çalışması kişiyi mülk sahibi yapmak değildi. Mülk sahibi olan kişinin de amacı mülksüzü iş

sahibi yapması değildi. İşte bu söylem ve eylem illüzyondu. Asalaklıktı. Üretim ilişkisi üzerinde ortaya koyduğunuz kolektif sahipliğin ve kolektif paylaşımın üzerindeki asıllanma yerine; paylaşırma işini kişi sahipli mülke göre yapmaya da kader diyordu.

Mülk sahipliğine göre bölüştürmeye takdir diyordu. Kişiye göre rızık verme diyordu. Ya da kişilere göre kadersizlik, takdirsizlik (şanssızlık) ve rızksızlık diyordu. Siz bu tür El adaleti olan asıllanmaları tartışsanız kolektif sahipli kolektif paylaşımılı özne nesnel gerçeklik yok olur. Yerine öznenin öznelliği (özne-öznelliği) ortaya konur.

Bakınız ilahi meşruiyet içinde sanal bir El mana anlayışı olan tartışma, diğer taraftan gerçek olan İlahi anlayışı nasıl "yok hükmünde" pasif kılmaktadır. Pasif olanı tartışmaya başlayıp, bir algı oluşturduğunuz an öğrenilmiş çaresizlik içinde sizin fazla bir şey yapmanıza gerek yoktur. Bu tartışmanın salınımları İlahi meşruiyetten aldıklarıyla kendi salınımlarını büyütüp, ilahi salınımları sönümlenme olan bir pasif oluşa doğru itecektir.

Bu kes de konuyu kişi sahipli El mantığına göre bir "üretim ilişkisinin" çevrimi içine sokmaya çalışalım. El anlayışlı meşruiyet te kutsal olan mülktür! Ve adalet mülkün temelidir! Yani bu sistem içinde her şey gibi adalet te kutsal mülke göre olmak zorundadır. El meşruiyeti olan çevrimin merkezinde "kutsal mülk" ve kutsal mülke göre olan "kutsal adalet" vardır.

Öyle ise kişi (köle) kişinin mülkü için kişinin mülkünün asıllanması için vardır. Yani kişi efendinin rızık için çalışmakla vardır. Ve kişi efendi mülkünün asıllanması için çalışır. Kişinin çalışması mülkün huzur hakkı olmasıyla, mülk sahibinin iradesidir. Bu da adalet ve meşruiyettir.

Mülk sahibinin size lütfedip karnınızı doyurması için (ücret- maaş- taşeronluk, sözleşmeli ücret vs.) vermesi inayettir. Himmettir. Azamettir. Ali cenapınla "veli nimet" oluştur! Buna karşın size gözünüzü toprak doyursun. Nankör olmayın deniyordu. İşte El anlayışlı anlı şanlı adalet ve meşruiyet budur. Sürece yabancılaşma nerelere gelmişti.

Bu çevrime göre başta mülk ve mülk sahipleri vardı. Halbuki ilk başta olay ufku ve var oluşla asıllanma olan alanın intifası vardı. Siz mülk sahiplerinin mülkünde rızıkınızı arayıp, çalışacak olmakla hem El'in takdirini hem de kendinizi ve efendinin mülkünü asıllayacaktınız. Rızık sahibi efendiler de size lütfedecektiler!

Lütfetmek, veli nimet olmak, iş vermek, nankör olmak, gözü toprakla doymak, kader, rızık, adalet vs. türü türeyen sözcük ve nice kavramların hiçbiri ilahi meşruiyetin dili ve kullanımı değildir.

Lütf sizi lütf karşı duyduğunuz minnetle sizi lütfedeni saygılama seremonisi içinde hürmetinizi göstermeye yöneltmekle, siz mülkte doğru olacaktınız. Minnet sizi nankör isyancı kılmadan siz El'in

rızasını alıp El'in mülkünde rızık aramaya giden Salihlerden olacaktınız. El de Salih kullara önce lütfedecek sonra ettiği lütfun görüntüsü ile de size vaat edecekti. Çevrim buydu. Burada ne enerji ne tüketim ne zorunluluk vardı. Bilmezi takdir dışında.